

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 54.

Fjerde Session.

20de Møde.

Torsdagen d. 13. November.

(Fortf.)

Quistgaard: Idet jeg har ubbedet mig Ordet, maatte det maaskee være mig tilladt, at citere et Ordsprog, som, idetmindste i den Egn, hvor jeg hører hjemme, er vel bekendt, og hvis Sandheds Præg jeg troer, endnu ei aldeles er udslettet, det lyder saaledes: Ingen Procurator uden Processer blev riig, og da det er en anerkendt Sandhed, at praktiske Folk gjerne ønske sig Penge, om just ikke Rigdom, saa troer jeg, fra den Side seet, at kunne antage, at Procuratorernes Mellemkomst i Forligelsescommissioner ofte vil bevirke, hvad man ikke ønsker, istedetfor hvad man ønsker, navnlig Proces istedetfor Forlig, hvorfor jeg ikke kan ansee deres Tilstedeværelse der for gavnlig, men tverimod for mindre heldig i Menigmands Interesse; og da jeg netop lægger megen Vægt derpaa, vil det visseelig være mig kjær at see denne Sag stådt til Hvile. Men jeg vil dog forvare mig for, at mine Ord forståes saaledes, som om jeg derved vilde kaste Skygge paa den høitærede Sagførerstand, hvoraf jeg selv kjender saa mange Brødre, men kun Almeenvellet har jeg herved havt for Øie. Forøvrigt sigter jeg ogsaa nærmest til Landet, da jeg navnlig intet Kjendskab har om denne Sag i Hovedstaden. Hvad jeg videre kunde have ønsket at udtale, er allerede sagt af min ærede Side-mand tilvenstre.

Sttrup: Foreløbigen skal jeg tillade mig at bemærke, at, hvis det foreliggende Forslag ikke var indbragt af en Sagfører, skulde jeg ikke have taget Ordet i nærværende Sag, for at det ikke skulde faae Udseende af Egennytte, Partiskhed eller hvilket som helst andet Prædicat, men da jeg er vant til at dele Skjæbne med

mine Colleger, saa skal jeg ogsaa gjøre det i denne Sag, hvori jeg imidlertid skal afholde mig fra enhver Afstemning, idet jeg kun agter at gjøre nogle faa oplysende Bemærkninger. Det hændes ikke sjældent, at Sager, som ere henviste fra Forligelsescommissionerne til Rettergang, aldeles ikke indstævnes, netop fordi Sagførerne fraraade Sags Anlæg med Hensyn til, at der ikke kan ventes noget tilfredsstillende Resultat, ligesom det er vist og beviistligt, at mange Sager, efter at være henviste til Afgjørelse ved Domstolene, finde deres mindelige Afgjørelse ved Procuratorernes Medvirkning, men hvorfor skulde nu Procuratorerne mere i Forligelsescommissioner ligeoverfor virksomme Forligsmæglere modvirke Forligsaflutning, og vilde man undersøge de Sager, hvori der, efter den bestaaende Lovgivning, gives Møde af Procuratorerne for fraværende Parter, vil man vanskeligt kunne overbevise dem om nogen Utilbøielighed til at afgjøre Sager ved Forlig. Der ligger i den her omhandlede Indskrænkning ogsaa den Inconsequens, at Commissionairer ere berettigede til at møde som Befuldmægtigede i Forligelsescommissioner, uagtet deres Hverv er aldeles eensartet med Sagførernes, da de ogsaa procedere Sager ved Retten, idet de lade deres Mandanter møde i Retten og fremlægge de af dem forfattede Indlæg, ja de have endogfaa den Fordeel, fremfor Sagførerne, at de, uden mindste Ansvar, kunne procedere for begge Parter i een og samme Sag, hvorfor Hayes en Landsoverrets-Dom i en Sag, hvilken jeg, som befalet Actor, havde anlagt ved Underretten, men som siden indanfædes for Overretten, mod en Commissionair, fordi han, iblandt Andet, heri gjorde sig skyldig. Jeg har selv endogfaa sendt en beneficeret Sag, hvori jeg var befalet, tilbage til Amtet for at faae en Mangel ved Forligsmæglingen afhjulpen, og som